

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

11. Nullum fuisse, cui magis bonæ felicitates huius vitæ ferè omnes
aduersæ fuerint, quàm Christum gentis humanæ Reparatorem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

Perillæam immanitatem, tostus fuit? sæua hæc est *Fortuna*, imo
 sæuissima, si, præter gliscentes prunas subter, & præter fumantes
 Martyris atque liquentes artus supra cratem, nihil aspiciamus.
 Quod si verò Laurentij æstum cum gehennæ incendijs æstimemus,
 scintilla est, ad Ætnam, gutta ad Oceanum comparata. Sin verò
 rursus nos nostræ Fortunæ iram, non iam ad Acheronticos lacus,
 sed vel ad D. Laurentij cruciatum trutinemus, vix tenuis quædam
 vrabra erit, nec gemitu digna. Sed ipsum Christum, tota vita pa-
 tientem nobis proponamus, & deprehendemus, quàm paruam ille
 nobis calicis sui portionem reliquerit exhauriendam.

XI.
 S. Chrysoft.
 epist. I.

Ioan. 8.

Christus Dominus, ait D. Chrysoftomus, statim, ut in lucem
 prodijt, ab incunabulis in exteram terram fugiuus, ob regem persecutio-
 rem migravit, in barbarorum scilicet regionem itinere distantem. Qua
 quidem ex caussa ingens vis cruoris effusa est; & tenera ætas, non secus
 ac in prælio, concidebatur. Quid hac tragædia crudelius? & hæc ab eo
 perpetrabantur, qui Dominum ad nocem querebat. Hæc Deus aspiciens,
 cum prohibere posset, tolerabat. Postquam autem è barbarorum regio-
 ne in patriam redijt, & ætate auctus est, bellum vndiq; aduersus eum
 excitabatur. Ac cum primum miracula edere capis, quot calumnijs
 appetitus est? Alij eum Samaritanum eum, & arreptitium appella-
 bant, his verbis: Samaritanus es tu, & dæmonium habes: alij im-
 postorem dicentes: Hic non est à Deo, sed seducit turbas: alij præsti-
 giatorem: In Beelzebub, dicebant, eiicit dæmonia, & improborum
 hominum amicum eum vocabant. Deniq; aduersus eum quotidie acue-
 bant dentes. Passiomis verò tempore, vnus discipulorum eum prodidit: a-
 ly in fugam se contulerunt: alius abiurauit: cumq; omnes fugissent, so-
 lus ipse vinctus dacebatur. Quot igitur homines, qui non ita pridem eum
 res miras efficientem, mortuos excitantem, leprosos purgantem, demones
 expellentem, panes fontis more scaturientem, ac demq; alia miracula
 perpetrantem vidissent, eo tempore, offensos fuisse putas, cum eum solū ab-
 duci ac vinctū teneri conspicerent, vilibus & abiectis militibus eum cin-
 gentibus, & Iudaicis sacerdotib; à tergo sequentibus, ac tumultuantibus,
 & hostes omnes solum eum sibi herentem, in medio, habentes; presentem,
 que proditorem insolentem. Quid, cum flagris cederetur? verisimi-
 le autem est innumeram multitudinem tunc adfuisse. Erat enim fe-
 stum periklustre, quod omnes congregabat, & in ciuitate metropoli, in tem-
 pore meridiano. Quot igitur mortales tunc affuisse existimas? qui cum
 eum vinctum, flagris affectum, cruore stillantem, & ad præfecti tribu-
 nal,

nal, caussam dicentem, nec discipulorum quenquam presentem cerne-
rent, animis essent offensi? Quid cum Pontificis seruus alapam impin-
geret ipsi? quid cum vapulari? quid cum ad crucem duceretur? & Matth. 27.
in cruce tolleretur? quid cum dicerent: Vah qui destruis templum
Dei, & in tribus diebus reedificas illud? Alios saluos fecit, se-
ipsum non potest saluum facere. Si Filius Dei es, descende de
cruce, & credimus tibi? quid cum Barabbam illi prætulerunt? hinc
enim probare volebant, quod latrone quouis sceleratior esset. Ea deniq;
de causa inter duos latrones crucifixi sunt. Sed tamen veritas non modo
propterea non obscurabatur, verum etiam splendidius eluxit. Deus enim
pro sua lenitate id ferebat, arcana sua sapientia omnia administrans.
Et quamuis, post resurrectionem, eius discipuli rursum metu in fugam
uersi in summo angore versari ceperint: sic quoq; res Ecclesia semper au-
gebantur, & per miracula vigeant, & qua minus leta principia ha-
buerunt, incundos exitus demonstrarunt. Hæc S. Pater.

Quoties ista animo occurrunt, occurrere debet & illud:
si in viridi ligno hæc faciunt, in arido quid fiet? si Deus Filio suo vni-
genito non pepercit, cur nos non vellemus, etiam in nostro cor-
pore, stigmata IESV Christi portare? Vrius inuitatus, imò iussus
à Dauid rege, vt in domum suam iret, & à belli labore requiesce-
ret, respondit: *Anca Dei & Israël & Iuda habitant in papilionibus,* XII.
& dominus meus Ioab, & serui Domini mei super faciem terra manent; Luc. 23. 31.
& ego ingrediar domum meam, vt comedam & bibam, & dormiam
cum uxore mea? per salutem tuam, & per salutem anima tue, non fa-
ciam hæc rem. Hoc eodem argumento vtuntur, qui acerbissima,
quæ Christus tulit, animo habent memoriæque infixæ. Dux meus,
inquit, & Conditor totius Mundi, paruulus è patria fugere ab
Herode compulsus est; & ego Fortune irascar, quæ me exulem
fecerit? Dominus meus, pro tot miraculis ac beneficijs, tantis
blasphemijs est affectus, & ego insaniam, si me frater meus dicto
momordit; immo si eum alius nequiter mentitur, momordisse?
Redemptor meus à suo discipulo proditus est; & ego tanti faciam
falsorum fratrum delationes, accusationesue à cæci animi vindic-
tâ prouenientes? At nocent? at nulla calumnia caret effectu?
nec semper, qui iudicant, iudicant sine affectu? dignos deiciunt
de gradu, manifestè indignos, sanguine coniunctos, vel adulatio-
ne gratiosos promouent? Etiam Iudæi Barabbam Christo præpo-
suerunt; homicidam ei, à quo vita mortuis est restituta. A ra-
libus